

Ce metode noi de producere a energiei există?

Criza petrolului din anii '70 ai secolului al XX-lea a dus la căutarea de surse de energie alternativă, care să nu depindă de combustibilii fosili. Cam în aceeași perioadă, s-a făcut simțită o îngrijorare crescândă privind emisiile poluante, eliberate în atmosferă în urma folosirii carburanților obținuți din combustibilii fosili. Astfel a început căutarea așa-zisei energii curate.

VÂNTUL

Din cele mai vechi timpuri, omul a utilizat puterea vântului pentru a naviga, pentru a pompa apa sau pentru a măcina. „Morile de vânt“ moderne sunt mult mai „suple“ decât predecesoarele lor. Asta deoarece, spre deosebire de moara de vânt tradițională, turbinele eoliene moderne transformă energia eoliană în energie electrică. În multe cazuri, aceasta alimentează rețeaua electrică locală. Acestea generează în prezent energie nepoluantă, inepuizabilă, furnizând suficient curent electric pentru peste 35 de milioane de oameni.

SOARELE

Celulele fotovoltaice realizate de om convertesc lumina soarelui în electricitate (razele soarelui încarcă cu energie electronii din aceste celule). La nivel mondial, peste 500 de milioane de wați energie electrică sunt produși prin această metodă, iar cererea de celule solare crește anual cu 30%. În prezent însă, celulele fotovoltaice au o eficiență relativ scăzută, iar curentul

electric produs cu ajutorul lor e scump comparativ cu cel produs cu ajutorul combustibililor fosili. În plus, la realizarea celulelor sunt folosite substanțe toxice, precum sulfura de cadmiu și arseniura de galiu. Întrucât aceste substanțe chimice rămân în mediu sute de ani, „*aruncarea sau reciclarea materialelor din celulele nefuncționale ar putea constitui o problemă majoră*“, se arată în revista *Bioscience*.

ENERGIA GEOTERMALĂ

Dacă cineva ar săpa un puț în scoarța terestră spre miezul fierbinte al planetei, a cărui temperatură, după toate estimările, e de aproximativ 4 000°C,

ar observa cum temperatura crește, în medie, cu circa 30°C pe kilometru. Totuși, pentru cei ce trăiesc în apropierea izvoarelor termale ori a fisurilor vulcanice, e mai ușor să ajungă la căldura Pământului. Pe glob, peste 58 de țări încălzesc locuințele sau produc curent electric folosind energia apei fierbinți și a aburului din zonele fierbinți ale

scoarței terestre. Islanda satisface aproximativ jumătate din necesarul de energie exploatarea energia geotermală. Alte țări, precum Australia, caută modalități de a exploata energia reținută de roca uscată și fierbinte, aflată pe zone întinse la câțiva kilometri de suprafața terestră. Iată ce se spune în revista *Australian Geographic*: „*Unii cercetători sunt de părere că, pompând apă până la rocile care au reținut căldura și folosind apoi apa fierbinte pentru a învârti niște turbine în timp ce ea revine la suprafață cu o presiune foarte mare, am putea genera curent electric decenii la rând, ba chiar secole*“.

HIDROGENUL

Hidrogenul e un gaz combustibil incolor și inodor; el se găsește în cele mai mari cantități în Univers. Pe Pământ, hidrogenul e un component de bază al țesutului vegetal și animal, intră în componența combustibililor fosili și e unul din cele două elemente care compun apa. În plus, arderea lui e mai puțin poluantă

și mai eficientă decât a combustibililor fosili. Pentru a dispune de cantități industriale de hidrogen este nevoie de extragerea acestuia din alți compuși energetici și depozitarea lui înainte de utilizare. La fabricarea hidrogenului există deja tehnologii consacrate, utilizate în industria chimică, precum și procedee noi dezvoltate în special pentru celulele de combustie. O celulă de combustie e un dispozitiv care produce curent electric din hidrogen, dar nu prin ardere, ci combinându-l cu oxigen într-o reacție chimică controlată. Când se folosește hidrogen pur, nu un combustibil fosil bogat în hidrogen, singurele produse secundare sunt căldura și apa. Fiecare din tehnologiile existente are avantajele și dezavantajele sale, astfel încât sunt necesare cercetări în continuare pentru a le optimiza și a le face competitive pe piață. Însă mulți consideră hidrogenul cea mai promițătoare alternativă la combustibilii fosili și sunt de părere că va putea satisface necesarul de energie al omenirii în viitor.

Balon meteorologic cu reflector

**Combustibil pentru motoare cu ardere internă
BMW H2R**

Fără îndoială că utilizarea surselor de energie mai puțin poluante e benefică pentru mediu. Totuși, din cauza costului ridicat ele nu pot fi utilizate încă pe scară largă.

Profesor **Elisabeta Giurgiu**

Profesor versus student/elev

Într-o sală de clasă a unui colegiu, un profesor (ateu) ține cursul de filozofie...

Să vă explic care e de fapt conflictul între știința și religie...

Ești creștin, nu-i așa, fiule?

Da, dle, spune studentul

Deci crezi în Dumnezeu?

Cu siguranță!

Dumnezeu e bun?

Desigur, Dumnezeu e bun

E Dumnezeu atotputernic? Poate El să facă orice?

Da

Tu ești bun sau rău?

Biblia spune că sunt rău.

Profesorul zâmbeste cunoscător. Aha! Biblia! Se gândește puțin. Uite o problemă pentru tine. Să zicem că există aici o persoană bolnavă și tu o poți vindeca. Poți face asta. Ai vrea să îl ajuți? Ai încerca?

Da, dle. Aș încerca.

Deci ești bun.

N-aș spune asta.

Dar de ce n-ai spune asta? Ai vrea să ajuți o persoană bolnavă dacă ai putea. Majoritatea am vrea dacă am putea. Dar Dumnezeu, nu...

Studentul nu răspunde, așa că profesorul continuă.

El nu ajută, nu-i așa? Fratele meu era creștin și a murit de cancer, chiar dacă se ruga lui Isus să-l vindece. Cum de Isus e bun? Poți răspunde la asta?

Studentul tace.

Nu poți răspunde, nu-i așa? El ia o înghițitură de apă din paharul de pe catedra ca să-i dea timp studentului să se relaxeze.

Hai să o luăm de la capăt, tinere. Dumnezeu e bun?

Păi..., da, spune studentul

Satana e bun?

Studentul nu ezită la această întrebare "Nu"

De unde vine Satana?

Studentul ezită. De la Dumnezeu.

Corect. Dumnezeu l-a creat pe Satana, nu-i așa? Zi-mi, fiule, există rău pe lume?

Da, dle.

Răul e peste tot, nu-i așa? Și Dumnezeu a creat totul pe lumea asta, corect?

Da

Deci cine a creat răul? Profesorul a continuat. Dacă Dumnezeu a creat totul, atunci El a creat și răul. Din moment ce răul există și conform principiului că ceea ce facem definește ceea ce suntem, atunci Dumnezeu e rău.

Din nou, studentul nu răspunde.

Există pe lume boli? Imoralitate? Ură? Urâțenie? Toate aceste lucruri groaznice, există?

Studentul se foiește jenat. Da

Deci cine le-a creat?

Studentul iarăși nu răspunde, așa că profesorul repetă întrebarea. Cine le-a creat? Niciun raspuns. Deodată, profesorul începe să se plimbe în fața clasei. Studenții sunt uimiți. Spune-mi, continuă el adresându-se altui student. Crezi în Isus Cristos, fiule?

Vocea studentului îl trădează și cedează nervos.

Da, dle profesor, cred.

Bătrânul se oprește din mărșăluit. Știința spune că ai 5 simțuri pe care le folosești pentru a identifica și observa lumea din jurul tău. L-ai văzut vreodată pe Isus?

Nu, dle. Nu L-am văzut.

Atunci spune-ne dacă l-ai auzit vreodată pe Isus al tău? Nu, dle, nu l-am auzit.

L-ai simțit vreodată pe Isus al tău, l-ai gustat sau l-ai mirosit? Ai avut vreodată o experiență senzorială a lui Isus sau a lui Dumnezeu?

Nu, dle, mă tem că nu.

Si totuși crezi în el?

Da.

Conform regulilor sale empirice, testabile, demonstrabile, știința spune că Dumnezeul tău nu există. Ce spui de asta, fiule?

Nimic, răspunde studentul. Eu am doar credința mea.

Da, credința, repeta profesorul. Asta e problemă pe care știința o are cu Dumnezeu. Nu există nicio dovada, ci doar credința.

Studentul rămâne tăcut pentru o clipă, înainte de a pune și el o întrebare.

Dle profesor, există căldură?

Da

Și există frig?

Da, fiule, există și frig.

Nu, dle, nu există.

Profesorul își întoarce fața către student, vizibil interesat. Clasa devine brusc foarte tăcută.

Studentul începe să explice. Poate există multă căldură, mai multă căldură, super-căldură, mega-căldură, căldură nelimitată, căldurică sau deloc căldură, dar

nu avem nimic numit "frig". Putem ajunge până la 458 de grade sub zero, ceea ce nu înseamnă căldură, dar nu putem merge mai departe. Nu există frig – dacă ar exista, am avea temperaturi mai scăzute decât minimul absolut de -458 de grade. Fiecare corp sau obiect e demn de studiat dacă are sau transmite energie, și căldura e cea care face ca un corp sau material să aibă sau să transmită energie. Zero absolut (458- F) înseamnă absența totală a căldurii. Vedeți, dle, frigul e doar un cuvânt pe care îl folosim pentru a descrie absența căldurii. Nu putem măsura frigul. Căldura poate fi măsurată în unități termice, deoarece căldura este energie. Frigul nu e opusul căldurii, dle, ci doar absența ei.

Clasa e învăluită în tăcere. Undeva cade un stilou și sună ca o lovitură de ciocan.

Dar întunericul, profesore? Exista întunericul?

Da, răspunde profesorul fără ezitare. Ce e noaptea dacă nu întuneric?

Din nou răspuns greșit, dle. Întunericul nu e ceva; este absența a ceva. Poate există lumină scăzută, lumină normală, lumină strălucitoare, lumină intermitentă, dar dacă nu există lumină constantă atunci nu există nimic, iar acest nimic se numește întuneric, nu-i așa? Acesta este sensul pe care îl atribuim acestui cuvânt. În realitate, întunericul nu există. Dacă ar exista, am putea face ca întunericul să fie și mai întunecat, nu-i așa?

Profesorul începe să-i zâmbească studentului din fața sa. Acesta va fi un semestru bun.

Ce vrei să demonstrezi, tinere?

Da, dle profesor. Vreau să spun că premisele dvs filosofice sunt greșite de la bun început și de aceea concluzia TREBUIE să fie și ea greșită.

De data asta, profesorul nu-și poate ascunde surpriza. Greșite? Poți explica în ce fel?

Lucrați cu premisa dualității, explică studentul... Susțineți că există viață și apoi că există moarte; un Dumnezeu bun și un Dumnezeu rău. Considerați conceptul de Dumnezeu drept ceva finit, ceva ce putem măsura. Dle, știința nu poate explica nici măcar ce este acela un gând. Folosește electricitatea și magnetismul, dar NIMENI nu a văzut sau nu a înțeles pe deplin vreuna din acestea două. Să consideri că moartea e opusul vieții înseamnă să ignori că moartea nu există ca lucru substanțial. Moartea nu e opusul vieții, ci doar absența ei. Acum spuneți-mi, dle profesor, le predați studenților teoria că ei au evoluat din maimuță?

Dacă te referi la procesul evoluției naturale, tinere, da, evident că da.

Ați observat vreodată evoluția cu proprii ochi, dle?

Profesorul începe să dea din cap, încă zâmbind, când își dă seama încotro se îndreaptă argumentul. Un semestru foarte bun, într-adevăr.

Din moment ce nimeni nu a observat procesul evoluției în desfășurare

și nimeni nu poate demonstra că el are loc, dvs. Nu predați studenților ceea ce credeți, nu? Acum ce sunteți, om de știință sau predicator?

Clasa murmură. Studentul tace până când emoția se mai stinge.

Ca să continuăm demonstrația pe care o făceați adineori celui alt student, permiteți-mi să vă dau un exemplu, ca să înțelegeți la ce mă refer. Studentul se uită în jurul său, în clasă. E vreunul dintre voi care a văzut vreodată creierul profesorului? Clasa izbucnește în râs. E cineva care a auzit creierul profesorului, l-a simțit, l-a atins sau l-a mirosit? Nimeni nu pare să fi făcut asta. Deci, conform regulilor empirice, stabile și conform protocolului demonstrabil, știința spune – cu tot respectul, dle – că nu aveți creier. Dacă știința spune că nu aveți creier, cum să avem încredere în cursurile dvs, dle?

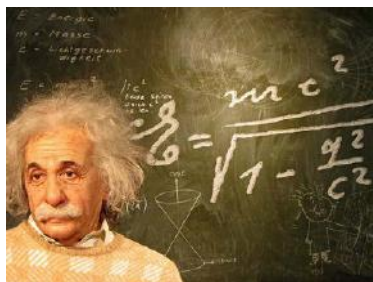
Acum clasa e cufundată în tăcere. Profesorul se holbează la student, cu o față impenetrabilă. În fine, după un interval ce pare o veșnicie, bătrânul răspunde. Presupun că va trebui să crezi, pur și simplu....

Deci, acceptați că există credința și, de fapt, credința există împreună cu viața, continuă studentul. Acum, dle, există răul?

Acum nesigur, profesorul răspunde: sigur că există. Îl vedem zilnic. Răul se vede zilnic din lipsa de umanitate a omului față de om. Se vede în nenumăratele crime și violențe care se petrec peste tot în lume. Aceste manifestări nu sunt nimic altceva decât răul.

La asta, studentul a replicat: Răul nu există, dle, sau cel puțin nu există în sine. Răul e pur și simplu absența lui Dumnezeu. E ca și întunericul și frigul, un cuvânt creat de om pentru a descrie absența lui Dumnezeu. Nu Dumnezeu a creat răul. Răul este ceea ce se întâmplă când din inima omului lipsește dragostea lui Dumnezeu. Este ca frigul care apare când nu există căldură sau ca întunericul care apare când nu există lumina.

Profesorul s-a așezat...

Articol selectat de
profesor Magdalena Chirilă

PS: Studentul era Albert Einstein.
Albert Einstein a scris o carte intitulată
Dumnezeu vs. știința în 1921

Programul mondial Eco școală

Activitățile propuse în anii anteriori de profesorii din comitetul **Eco** – Școala au fost apreciate de elevii Colegiului Național Unirea și ca urmare proiectul a continuat și în anul școlar 2013-2014.

Scopul unic propus pentru anul acesta a fost acela de – conștientizare a elevilor asupra importanței protejării mediului înconjurător și pentru îndeplinirea lui a fost dezvoltată tema – *Managementul deșeurilor*.

În luna noiembrie a avut loc concursul - *Școala mea reciclează* – care a fost realizat în parteneriat cu firma *Urban SA* și Colegiul nostru a obținut premiul II, activitățile au fost coordonate de prof. de fizică Donici Manuela.

În 21 noiembrie, mai multe clase din Colegiul nostru au vizitat Autobuzul verde și au participat la proiectul – *Importanța pădurilor*. Clasele participante au fost: a V a, însoțiti de prof. de educație tehnologică Gârleanu Elena, a VI a B împreună cu prof. de biologie Butoeru Anca și prof. de educație fizică Păștin Mugurel și clasa a VIII a B însoțiti de prof. de TIC Homeghi Laura.

Orele de Consiliere și orientare au fost de asemenea un prilej pentru dezbaterile pe teme ecologice.

Ziua mondială a apei - 22 martie, a fost și anul acesta marcată prin desfășurarea unei sesiuni de comunicări pe această temă – acțiune coordonată de prof. Axente Maria și Buzulescu Dana.

În luna aprilie, elevii clasei a VI a B împreună cu prof. Păștin Mugurel au efectuat o vizită la Rezervația de urși *Liberty* de la Zărnești.

Activitățile din lunile mai și iunie au fost dedicate confecționării și realizării unei expoziții din materiale reciclabile – activitatea a fost coordonată de prof. Gârleanu Elena și realizarea unei expoziții cu activitățile din proiectul *Eco – Școala din perioada 2011 – 2014* – coordonator prof. Butoeru Anca.

5 iunie – *Ziua Mediului* – a fost prezentată elevilor la orele de dirigenție din diferite clase și au fost realizate dezbateri cu această temă.

De asemenea, în acest an școlar au fost continuate activitățile de colectare a bateriilor uzate, colectarea selectivă a deșeurilor și toate activitățile au fost popularizate prin expoziții organizate în școală și pe site – ul Colegiului.

Proiectul va continua și în anul școlar 2014-2015 cu alte activități la fel de interesante și educative.

Prof. biologie **Butoeru Anca**

Bună ziua, sunt Eliane Boicu Alboni!
Sunt în clasa a V-a A. Doream de mică să devin o cunoscătoare a limbii și civilizației spaniole. Aceasta dorință, cât și apropierea de casă m-au determinat să devin o elevă a Colegiului Național „UNIREA”... Sunt încă în primii ani ai adolescenței și încă nu m-am dezmeticit prea bine, dar mă încântă tot ceea ce am învățat și trăit în acest timp. Colegii sunt unii silitori și disciplinați, alții zgomotoși, dar veseli! Profesorii îmi sunt dragi și sunt avidă de

cunoștințele pe care ni le pun la dispoziție !!!

Și toate acestea le împletesc cu plăcere de a cânta! Urmez, de la 8 ani, cursuri de canto. Am absolvit 3 ani de canto cu nota 10 și în prezent sunt în anul 5 la secțiunea „SPECIALIZARE”. Mă atrage în special muzica pop-clasic-simfonic și doresc să urmez în continuare cursuri de canto clasic.

Eliana Boicu Alboni , clasa a V-a A

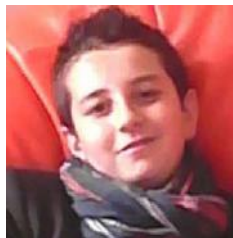

Mă numesc Popovici Celin Carin și mi-am dorit de când eram la ciclul primar să devin o bună cunoscătoare a limbilor străine. Visul meu este să devin veterinar și să merg în diferite țări străine, să cunosc și să învăț lucruri noi. Când am terminat clasa a IV a, împreună cu părinții am luat decizia de a merge la un Colegiul Național. Am avut o prietenă care a fost la C.N. ”UNIREA”. Ea a fost mereu un exemplu de urmat nu numai pentru mine. Deci, împreună cu părinții am decis să vin la acest colegiu. Am avut mare noroc că am intrat la un colegiu atât de minunat. Sunt încă în primii ani ai adolescenței și încă nu m-am dezmeticit prea

bine, dar mă incintă tot ceea ce am învățat și trăit în acest timp. Le mulțumesc profesorilor, doamnei diriginte, colegilor, și mediatorilor că au fost lângă mine mereu. Eu nu o să regret niciodată că am venit la Colegiul Național ”UNIREA”.

Popovici Celin Carin -Clasa a V a A

Mă numesc Gerebenes Levente Armando și în aceasta mică descriere vreau să vă prezint Colegiul Național Unirea din ”interior”.

Am venit la CNU datorită recomandărilor doamnei învățătoare din clasele I-IV și nu numai... Această instituție mi s-a părut fascinantă din primele zile deoarece profesori sunt foarte prietenoși și în același timp profesioniști. Avem multe activități în școală precum: teatru, cor, etc... cât despre colegi ceea ce pot spune este faptul că de la început mi sau părut foarte prietenoși și implicați în ceea ce fac. Fac parte din trupa de teatru **Antract** de un an, an în care am făcut 2 spectacole și am participat chiar și la concursuri. Lumea teatrului este fascinantă dar trebuie să te implici ca să reușești.

In concluzie am făcut alegerea potrivită și sunt mândru că sunt aici!!!

Gherebeneș Levente Armando, clasa a V-a A

Mă numesc Liga Jessica Adeline, am venit la Colegiul Național Unirea din Brașov în anul 2014

Am ales să învăț aici în primul rând pentru orarul și condițiile școlii, pentru că fratele meu învață aici și pentru că școala este foarte aproape de Liceul de Muzică , acolo unde am învățat 5 ani.

Am studiat PIAN, am obținut diferite premii la diverse concursuri : Pagini Romanești, Studii pianistice, Olimpiada de pian.

Am compus câteva piese la pian care au fost apreciate de profesorii mei, am acompaniat și două

coruri de copii.

Am participat la olimpiada corală unde am obținut premiul 1 , la Miercurea –Ciuc.

Muzica pentru mine este o pasiune, cânt cu plăcere dar de asemeni îmi place să învăț și limbi străine, aici, la Unirea, pot să învăț spaniola, limba mea de origine, eu m-am născut în Spania.

Profesorii sunt buni, predau pe înțelesul meu și sunt foarte mulțumită.

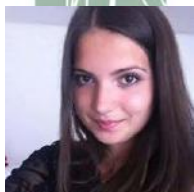
Liga Jesica Adeline , clasa a V-a A

Desen: Pușcașu Gabriela, clasa a VI-a A

Desen: Neagu Alexandru clasa a IX-a E

Alegerea mea

Pentru început am să mă prezint, mă numesc David Andreea și sunt elevă a Colegiului Național "Unirea" Brașov.

În urmă cu patru ani am intrat pentru prima dată pe poarta acestui colegiu. Alegerea lui a fost a părinților mei, deoarece are un nume renumit și este amplasat aproape de casă. În acea zi eram copleșită de emoții și curiozitatea mă rodea pe dinăuntru. Minteă mea era invadată de o mulțime de întrebări:

"Cum este să ai profesori diferiți la fiecare materie?", *"Care sunt colegii cu care îmi voi petrece următorii ani?"*, *"Mă voi înțelege cu ei?"*, *"Oare mă voi descurca?"* Treptat mi-am răspuns la toate întrebările. Cei patru ani de gimnaziu pentru mine, în acest colegiu au fost minunați. Am avut colegi pe care mă puteam baza, am râs și am plâns împreună, cu ei am strâns multe amintiri frumoase, erau a doua mea familie.

Profesorii pe care i-am avut au fost dedicați, înțelegători, răbdători și deschiși la opiniile elevilor, pe această cale aș dori să le mulțumesc pentru că nu s-au dat bătăuți atunci când noi exageram și nu eram atenți și pentru că au continuat să ne înțeleagă. Ei au fost persoane foarte importante în dezvoltarea noastră ca viitori adulți. Astfel, gimnaziul a trecut pe neașteptate, cu părere de rău a trebuit să îmi iau rămas bun de la colegi, ceea ce a fost dureros chiar dacă știam că prietenii pe care le-am legat, de-a lungul acestor ani nu se vor destrăma. Simplul gând ca nu îi voi mai vedea zilnic, mă întrista.

Venise timpul să aleg un liceu în care voi învăța în următorii patru ani. Mi-am dorit să rămân în acest colegiu, deoarece îmi inspiră încredere și pentru că sunt obișnuită cu spiritul acestuia, aici mă simt ca acasă. "Unirea" este un colegiu renumit și foarte bun, de aceea am avut competiție puternică la admiterea în acest liceu. Am fost foarte bucurasă când am aflat că am reușit să intru la acest colegiu.

La începutul acestui an școlar m-am simțit de parcă aș fi intrat în clasa a V-a. Chiar dacă școala la care mergeam era și este aceeași, totul era schimbat: colegi noi, profesori noi. La început eram puțin speriată dar apoi mi-am dat seama că asta înseamnă un nou început. Ce m-a bucurat a fost că am măcar unul dintre foștii colegi este în aceeași clasă cu mine, și anume Gabriel Stelea. Nu suntem singurii care am ales să rămânem în acest colegiu din fosta clasă a VIII-a A, au mai rămas: Leica Ancuța, Cozac Elena, Popescu Patricia, Cursaru Andrei, Prodan Filip și Alban Robert.

Chiar dacă în clasa a V-a când am venit prima oară la acest liceu nu mi-am dat seama că, Colegiul Național "Unirea" va face parte într-o măsură atât de mare în evoluția mea, acum știu asta. Sunt mândră că sunt elevă a acestui colegiu!

David Andreea, Clasa: a VIII-a A

Când vorbesc despre Unirea....

Când vorbesc despre *Unirea* se trezesc în mine multe amintiri emoționante. Am decis să vin aici după terminarea claselor primare pentru că profilul liceului se potrivea perfect cu aspirațiile mele de viitor. Un rol decisiv în această alegere le-au avut și realizările personalităților naționale și internaționale precum: Mariana Nicolesco, Stela Popescu, Andrei Bodiș, Renate Weber și mulți alții care au studiat în Colegiul Național *Unirea*.

În anul 2010 călcam cu emoție pragul colegiului. Aveam să simt mândria și bucuria de a fi elev în acest colegiu centenar de prestigiu.

Alături de unii elevi ai clasei a VIII-a B, îndrumați de doamna dirigintă Laura Homeghi: Cazacu Cătălina, Șerban Sara, Paraschiv Daniel, Diaconu Mihai, Popa Adelina, Micu Ana, Șerban Alessia, Penciu Mădalin, Aldulea Flavia, Trifan Nicolae și Brumă Carolina, care mi-au fost mai mult decât colegi, au reprezentat pentru mine prieteni și camarazi de drum, am ales să ne continuăm mersul în incinta Colegiului Național *Unirea*, care ne-a fost a doua casă timp de patru ani. Am preferat să ne țesem aici anii de liceu, decisivi pentru viața noastră de adult, să ne călăuzească pașii timizi aceiași profesori inimoși, buni pedagogi atașați de elevii lor.

Sunt convinsă că am făcut alegerea corectă rămânând în *Unirea*, care ne va forma ca oameni și ne va pregăti pentru lungul drum pe care îl avem în față.

Ama sapientiam și vei fi un om fericit!

Ciobanu Ioana, clasa a VIII a B

Desen : Ciobanu Ioana, clasa a VIII-a B

SISTÉM

Conform DEX 2009, „**SISTÉM**, *sisteme*, s. n.” este un „*Ansamblu de elemente (principii, reguli, forțe etc.) dependente între ele și formând un întreg organizat, care pune ordine într-un domeniu de gândire teoretică, reglementează clasificarea materialului într-un domeniu de științe ale naturii sau face ca o activitate practică să funcționeze potrivit scopului urmărit.*”. Cuvântul provine din francezul **systeme** care își are originea în latinescul **systema**, ce la rândul-i vine din grecescul σύστημα (grafiat latin precum cuvântul latinesc) care, la Platon, conform dicționarului intermediar grec vechi-englez „Liddell & Scott”, înseamnă „*un întreg compus din părți*”. Dacă binevoim să numim acest ansamblu din care facem parte și noi, elevii și studenții, și profesorii *sistem de învățământ*, atunci greșim. Greșim pentru că nu e nici pe departe un întreg organizat și nu face ca activitatea practică să funcționeze conform scopului urmărit. Scopul urmărit, acela de a forma un copil pentru viață (dacă mai e urmărit pe undeva) nu este îndeplinit pentru că membrii sistemului nu conlucrează și nu își dedică energia lui. Ei preferă ori să încerce să încalce legea pentru avantaje directe sau indirecte, ori să se certe cu ceilalți membri pentru că ceilalți nu sunt ca ei, ori să lipsească de la activitățile didactice, ori să nu iasă din zona lor de confort și să continue să predea conform principiilor depășite de mult pe care le-au învățat în facultate, ori să facă orice altceva în loc să se ocupe atent și cu grijă de actul educațional al fiecărui elev, să îl facă pe școlar/student să vină la școală din plăcere, să îl facă să facă la școală ceea ce îi place cel mai mult, iar materiile necesare și care nu îl atrag în mod deosebit să fie făcute astfel încât să îl atragă prin alte mijloace decât prin conținut (interactivitate, deschidere, perspective noi prezentate elevului, creativitate în actul învățării, joacă, etc.).

Cadrele didactice trebuie să fie în armonie, să lase la intrarea în școală orice fel de orgoliu, orice fel de act egoist, orice fel de act mândros, orice fel de ceartă, orice fel de răbufnire nefirească care poate fi sesizată de elevi și să conlucreze pentru a îmbunătăți sistemul de jos în sus, nu să aștepte o îmbunătățire de sus în jos, de la autorități către profesori și elevi pentru că, din păcate, sistemul comunist și inerția lui care domină și astăzi așa ne-a învățat, să așteptăm totul de la stat, iar meritele noastre să constea doar în a fi de acord cu și a face precum cere sistemul, fără a genera prin asta vreun progres. Unii profesori se complac în a da vina pe elevi, uitând de altfel că, după cei 7 ani de acasă, responsabilitatea creșterii armonioase a copilului cade asupra așa-zisului sistem din care ei înșiși fac parte. Or ei se mai complac cu faptul că încearcă să îi învețe pe elevi legea ascultării de superior ca lege morală. Dar nu e nici pe departe destul. De îndată ce copilul nu mai e supravegheat non-stop de aceeași forță ce ar trebui să fie binevoitoare și deschisă (părinții și apoi învățătoarea din clasele I-IV), ei trebuie educați astfel încât să învețe ce și cum trebuie făcut prin interes, implicare și deschidere din partea tuturor profesorilor care să conlucreze perfect și să aducă în-

suși colectivul de pupile la stadiul în care să poată conlucra precum exemplul lor cel mai apropiat, profesorii. Exemplul contează extrem de mult. Dacă elevul și viitorul om de sine stătător care într-un sistem economic ca acesta trebuie să fie și întreprinzător și să știe și să lucreze cu alții în armonie nu are exemple necesare ca să ajungă să fie creativ, să își dezvolte personalitatea și apoi individualitatea cu scopul de a avea succes în viață nu numai profesional, ci pe toate planurile, și, mai mult, nu e nici măcar îndrumat către acest lucru, el va căuta să își găsească niște plăceri imediate precum țigările, înjuratul, sexul, spiritul golănesc, de turmă care se ajută pe ea însăși numai atunci când scopul comun e distracția distructivă, ca acte sociale care să îl scoată în evidență în lipsa unora constructive, cele distructive fiind bineînțeles mai comode și nu presupun eforturi prea mari. Chiar dacă la un moment dat va ieși din cercul acesta vicios, multe obiceiuri rămân și e foarte greu să scape de ele când ele sunt deprinse încă din fragedă copilărie.

Eroi mi se par profesorii care, deși pentru un salariu mic și cu puține satisfacții materiale, găsesc totuși o satisfacție spirituală în a veni și a îi scoate pe elevi din ansamblul orelor în care nu primesc decât învățământ teoretic mai bine sau mai prost făcut, cu scopul unic de a-l face să treacă de examenele de sfârșit de ciclu de învățământ și să îi ducă prin excursii, să le facă ore interactive, să primească să fie, de ce nu, tutuiți de elevi, să vorbească deschis cu fiecare în parte, indiferent de materia pe care o predă. Erou mi se pare profesorul de fizică de la Constanța care nu îi obligă pe elevi să învețe materia lui și în schimb îi duce în drumeții și prin tot felul de locuri să le arate aplicarea practică a conceptelor fizice, având ca rezultat (surprinzător, dar adevărat) cel mai mare număr de elevi olimpici internațional din țară și care ajung chiar să colaboreze cu NASA. Eroi mi se par elevii care nu țin cont de bâlbâielile profesorilor la capitolul educație pentru viață și încep ei să se organizeze încă de prin liceu și să transforme ceva în bine. Dar, desigur, nu toți putem fi eroi, însă lansez un apel către cei care simt că ceva e în neregulă și care nu se consideră prea mici pentru a schimba ceva să înceapă să fie creativi, să gândească în spiritul unor principii morale de nestrămutat, să urmărească un scop constructiv și să îi atragă și pe ceilalți către ei, să fie eroi. Haideți să demitizăm concepul de erou și să recunoaștem că asemenea oameni chiar există și să încercăm noi, cei care putem fi, să ne dezvoltăm în mod sănătos, prima dată pe noi și, prin exemplul și eforturile noastre care trebuie să fie lipsite de vreun viciu moral (orgoliu în principal) să devenim eroi și să încălcăm dacă e nevoie, prin asta, regulile ce contravin direcției progresiste în societate, asumându-ne cu demnitate acest lucru. Zice asta un student și implicit, un fost elev care a știut ca la un moment dat să observe aceste lucruri.

Remus Iosifescu,

student, fost elev eminent al Colegiului Național Unirea

Drumuri americane

ACSL (American Computer Science League) este un concurs internațional de informatică de prestigiu la care participă mai mult de 200 de licee din întreaga lume. În anul 2014, liceul nostru s-a înscris la categoria Intermediar 3, cu o echipă formată din Andrei Bălășescu, Daniel Pandelea și Claudiu Teodorescu, din clasa a XII-a E, sub îndrumarea domnului profesor și diriginte Ioan Dumbravă, care ne-a fost alături și ne-a susținut din primul moment în care i-am propus să ne înscriem.

Au urmat patru etape de calificare desfășurate online, ce au constat în cinci probleme scurte („short problems”) și o problemă de programare. În urma multor ore de studiu individual și în echipă, coordonați îndeaproape de domnul diriginte, ne-am calificat cu punctaj maxim (120 de puncte) la etapa All-Star, care avea să se desfășoare la liceul Cherry Creek, în Denver, Colorado, SUA. Următorul pas în drumul nostru spre etapa finală a concursului a fost, poate, la fel de greu ca etapele de calificare: găsirea fondurilor necesare deplasării. După câteva apariții și interviuri în presa locală și chiar națională și în urma numeroaselor eforturi depuse de Asociația de părinți, prin intermediul doamnei Daniela Prahoveanu, căreia îi mulțumim enorm, am reușit să strângem suma necesară.

Pe 16 mai ne-am luat zborul spre SUA. Pe toată durata șederii noastre în Denver am fost cazați de două familii de români stabiliți de mulți ani acolo. Primul contact cu Statele Unite l-am avut în Detroit, unde am făcut o escală. Am fost surprins la un local din aeroport când ne-au fost reumplute gratis paharele cu suc („free refills”). În sfârșit, după aproape 16 ore de zbor, am ajuns în Denver, unde am fost așteptați de gazdele noastre. Era după-masă, la o oră de vârf, și am avut de parcurs un drum de aproape o oră. Cartierul în care am ajuns și în care urma să stăm era parcă rupt din filmele americane, cu multe case una lângă cealaltă, străzi paralele și perpendiculare. Urma ziua „Memorial Day” (Ziua Eroilor la ei) și aproape că nu era casă fără să aibă arborat drapelul Statelor Unite.

În zilele ce au urmat am vizitat o mare parte din Denver și din împrejurimi, avându-i ca ghizi pe diferiți membri ai comunității de români din oraș. Duminica am fost invitați la Biserica Ortodoxă Română „Sfântul Dimitrie cel Nou”, unde slujește părintele Ioan Bogdan, care a fost deosebit de primitor cu noi, și unde am asistat la o slujbă bilingvă, în română și engleză.

Printre obiectivele vizitate sunt Capitoliul Statului Colorado, muzeul Buffalo Bill, minele de aur din Idaho Springs, Grădina Zeilor din Colorado Springs, Parcul Național Rocky Mountains, Amfiteatrul în aer liber Red Rocks (unde am fost la un concert). Pe 21 mai se sfârșea anul școlar pentru elevii din clasa a douăsprezecea și am fost invitați de o familie de români, al căror băiat absolvea în acel an, să urmărim ceremonia, chiar la liceul unde urma să se desfășoare concursul. A fost un adevărat spectacol, organizat precum o paradă militară, pe terenul de fotbal american al liceului. Americanii sunt foarte buni la ceremonii. Fiecare elev era strigat pe rând și urca pe podium să-și ridice diploma.

Liceul Cherry Creek era un adevărat campus. Am înțeles de la cei de acolo că este cel mai bun din statul Colorado și printre primele la nivel național. Avea patru corpuri de clădire, o sală de mese, un teren de fotbal american și două mai mici de antrenament, un teren de baseball, opt terenuri de tenis, două săli de sport și un bazin de înot. În ziua anterioară concursului, când am mers să ne înregistrăm, am fost sfătuiți să ne căutăm sala în care urma să susținem proba de programare, întrucât liceul era un adevărat labirint. Coridoarele erau pline de dulapuri („lockers”), toate sălile erau bine dotate, cu acele bănci de o persoană și cu uși cu fereastră, iar calculatoarele erau performante; totul era exact ca în filme.

Înainte de concurs am avut multe emoții. Nu știam exact la ce să ne așteptăm, deoarece ne-a lipsit experiența anilor trecuți, iar asta s-a văzut. Ne-a

fost dificil să ne încadrăm în timp (4 probleme în 3 ore). Am concurat împotriva multor echipe din America, Europa de Est și Asia (în special India). La categoria noastră a câștigat o echipă din Slovenia. A fost o experiență unică să concurezi împotriva altor licee de pe 3 continente. În final am primit cărți de programare ca premii pentru scorurile individuale de la etapa de „short problems” și 4 plachete inscripționate cu numele noastre și liceul pentru rezultatele din etapa de calificare.

Alături de celelalte două echipe din Brașov: Colegiul Național „Andrei Șaguna” și Colegiul Național de Informatică „Grigore Moisil”

Drumul spre casă a fost și el plin de peripeții. În ziua plecării, din cauza unui șir de evenimente, am „reușit” să pierdem avionul din Denver și am primit

bilete pentru următoarea pe ruta Minneapolis – Paris – București. A doua zi, după un zbor în regulă până în Minneapolis, am aflat că zborul spre Paris este amânat câteva ore din cauza unor probleme tehnice la aeronavă. Astfel ne-am petrecut toată seara în aeroport (10 ore), până când am fost preluați de un alt avion, însă, din cauza acestei întârzieri, am ratat (cu 5 minute) zborul din Paris spre București și a trebuit să ne petrecem noaptea într-un hotel din apropierea aeroportului. Am ajuns într-un final în România, pe 30 mai, la ora 19:30, după ce am pierdut cursul festiv de absolvire a liceului, pe care l-am urmărit printr-o filmare pe Facebook, și după ce am pierdut mai mult de jumătate din banchet, la care am ajuns pe la ora 22.

Întreaga poveste a participării la acest concurs a fost o experiență de neuitat, plină de satisfacții. Am cunoscut locuri și oameni diferiți și cu siguranță mi-a alimentat dorința de a călători. Mi-ar face plăcere ca și alți elevi ai Colegiului să ia inițiativa înscrierii la acest concurs, iar această participare a noastră să devină o tradiție.

Material realizat de **Daniel Pandelea**, clasa a XII-a E

Plângerile ielelor

Mereu am avut Îndoieli față de poporul nostru. Luptăm, dar o luăm la goană. Suntem sinceri, dar ne corupem. Avem bogății, dar săvârșim sărăcia națională. Cu un sânge latin, slav și trac, ar trebui să fim în fruntea Europei, dar ne ascundem sub Carpați, rugându-ne pentru prosperitate. Vrem avuție, vrem dreptate, vrem cerul și pământul, dar corupția este noua epidemie. Vrem conducători, nu lași. Vrem recunoștință națională, nu anonimitate. Dar dacă nici măcar noi nu suntem în stare să ne acceptăm adevăratele rădăcini, cum să ne înălțăm? Nu suntem în stare să ne recăpătăm respectul, să săpăm în istoria noastră ca popor independent! Ne aplecăm capul când ar trebui să ne ridicăm fruntea. O adevărată tragedie este aceasta, de a avea un dar unic, dar să nu știi cum să-l folosești.

Hannah Blaga, clasa a XI-a B

Anii încărcăți de emoții, întâmplări frumoase, speranțe, visuri, bucurii, împliniri sufletești

Nici nu știu cu ce să încep... Este atât de greu să rezum într-o pagină, în câteva cuvinte, 4 ani încărcăți de emoții, de întâmplări frumoase, de speranțe, de visuri, de bucurii, de împliniri sufletești! Cu cât mă îndepărtez mai mult de ei, cu atât dorul e mai mare... de profesori, de colegii alături de care tremuram de fiecare dată când un profesor deschidea catalogul, cu altă ocazie decât a striga prezența, de banca în care în prima zi m-am așezat stingheră așteptând cu nerăbdare să o cunosc pe doamna dirigintă. Acum un an, când m-am așezat din nou în bancă, cu ocazia aniversării a 10 ani de la absolvire, am re trăit aceași emoție, doar că ridicată la puterea a 10-a. Deși sunt ani departe ca timp, sunt atât de aproape în suflet și când mă gândesc la ei, un zâmbet larg îmi luminează chipul. Se spune că de cele mai multe ori în viață, prețuim un lucru abia atunci când l-am pierdut. Așa se întâmplă și cu anii de liceu, îi prețuim cu adevărat atunci când devin amintire, când vine peste noi tăvălugul responsabilităților și al grijilor apăsătoare, când realizăm că de fapt 2-ul de la franceză nu e o tragedie, ci un motiv să-ți sporești ambiția și cunoștințele.

De ce sunt anii de liceu cei mai frumoși??

Pentru că saltul de la copilărie la maturitate îl facem prin acești ani, în care păstrăm câte puțin din inocența și visarea copilăriei și doar sporadic le impregnăm responsabilități majore, pentru că legăm prietenii adevărate, cele pe viață, datorită deschiderii, a nevoii acute de comunicare, pentru că orice vis, orice năzuință înflăcărată sunt dominate de credința împliniri lor, pentru că iubim, visăm, ne cresc aripi și nu lăsăm pe nimeni să ni le taie, pentru că viața e colorată și o trăim cu bucurie.

Sunt mândră de profesorii pe care i-am avut și nu o să nominalizez vreo preferință pentru că în suflet, toți ocupă același loc:1. E interesant cum în timpul anilor de liceu facem anual topuri ale profesorilor, în funcție de bunătatea lor, iar la final, îi aducem pe toți, dar absolut pe toți și pe cei indulgenți și pe cei severi pe același loc. Cu siguranță acesta e semnul trecerii într-o altă etapă. De la profesorii pe care i-am avut am primit reperatele spre a mă desăvârși ca om; ei sunt cei de la care am învățat să prețuiesc adevăratele valori culturale și spirituale, să nu mă las dusă de valuri înșelătoare și să îmi păstrez verticalitatea, să fiu rațională, m-au făcut să înțeleg că pe drumul pe care voi merge după ce anii de liceu vor fi amintire, gropile nu sunt piedici, ci mai degrabă motive pentru a deveni un

”șofer” mai bun, mai pregătit. Totodată, m-au ajutat să mă descopăr, să găsesc o cale potrivită aptitudinilor mele, pe care să o urmez. În plus, am avut șansa ca din toate activitățile pe care le-am întreprins în perioada acelor fantastici ani, să învăț o lecție, să deprind aptitudini care m-au ajutat să depășesc încercările ivite și să-mi conturez caracterul. Reiteriez câteva, care îmi vin în gând la o incursiune rapidă pe șirul anilor.

Participând la sesiunile de comunicări științifice (diverse etape) am învățat să fiu un bun orator, să mă exprim liber, să știu să extrag lucrurile esențiale, să nu mă pierd în derizoriu, din spectacolele de teatru, în care jucam cu ocazia aniversării colegiului, am învățat să îmi înfrâng emoțiile, să fiu mai aproape de oameni, din evenimentele caritabile pe care le organizam cu toți colegii din clasă am învățat să iubesc, să dăruiesc din suflet, necondiționat. Și poate cel mai important lucru pe care mi l-am însușit și pe care l-am aplicat în orice împrejurare (învățat cu precădere la orele de literatură) este acela de a exprima cu îndrăzneală propria-mi opinie, fără șovăire, câtă vreme aceasta este argumentată. Tocmai de aceea, vă îndemn cu drag, pe toți, să vă implicați în proiecte, să fiți activi, să vedeți în orice activitate ce vă apare, o posibilitate de a crește spiritual și intelectual, de a deveni mai valoroși. În plus, nu tratați cu indiferență proiectele extra-curriculare puse la dispoziție de liceu pentru că pe lângă avantajele serioase pe care le aduc, sunt și o sursă de distracție.

Ce păcat că timpul este necruțător și ne fură atât de repede cei mai frumoși ani!; însă, toate au vremea lor și fiecare lucru are timpul lui, important este să trecem prin ani cu bucurie și să ne îngrijim să rămână o plăcută amintire.

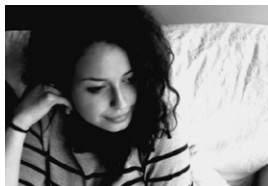
Anda Dudu (Anda Gavrilă) -

absolventă a Colegiului Național ”Unirea”, promoția 2003

- Absolventă a Facultății de Drept (Universitatea Transilvania Brașov-2007), a Facultății de Finanțe Bănci și Contabilitate (Universitatea Dimitrie Cantemir Brașov-2012)
- Co-fondator ”*Un părinte mai bun,*

Clasa a X-a B, profil bilingv engleză se prezintă...

Muzica- izbucnire a sufletului

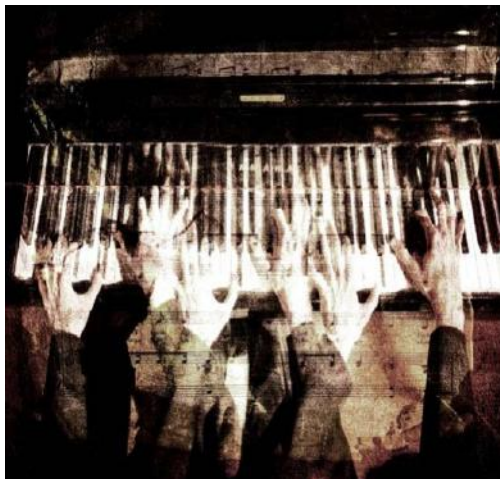
Așa cum afirmă Lev Tolstoi: „muzica este stenografia emoției”. Muzica este multitudinea de stări sufletești, de reacții, de cuvinte ce îți pot induce un amalgam de emoții fără ca tu să realizezi. Noi doar ascultăm... Ascultăm însoțiți de libertatea de a alege manifestarea notelor muzicale care ne transmit mai multă fericire, tristețe, iubire, ură. Alegem și ascultăm lăsându-ne purtați de cele mai multe ori de simfonia

gândului. Muzica este prezentă mereu în fibra intimă a sufletului nostru. Chiar dacă nu ne îmbătăm cu plăcerea, uneori vicioasă, a notelor muzicale, ea este acolo alimentându-ne spiritul și hrănindu-ne sufletul cu tot ce este mai frumos în univers.

Ecoul lumii invizibile, armonia lumii și motivul pentru care orice devine mai complex este muzica. Așa cum fericirea poate fi definită ca o explozie a firii umane, cântecul, doina, simfonia pot fi definite ca o explozie de sentimente, așadar o explozie într-alta, căci extazul stă la baza oricărei compoziții muzicale.

Am gustat complicitatea acestei arte de foarte mult timp. Încă de la vârsta de doisprezece ani am început să îmi cultiv apetitul pentru muzică, luând ore de canto. Realizez cu fiecare zi, din ce în ce mai mult, că acest har cu care am fost înzestrată este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le dețin. Este o plăcere extraordinară să vezi felul în care oamenii rezonează cu sunetele pe care tu le emiți. Încărcătura de energie este impresionant de mare și de copleșitoare, iar emoțiile pe care artistul le transmite sunt foarte puternice.

În acești cinci ani de o importanță colosală pentru formarea mea ca viitor *artist*, pot spune că am avut parte de foarte multe experiențe ce mi-au adus bucurii și satisfacții mari. Am participat la diferite concursuri naționale și internaționale de muzică clasică unde am reușit să transmit publicului emoțiile pe care le dețin și eu de fiecare dată când interpretez un cântec. Pot spune că am evoluat atât spiritual, cât și în materie de tehnică muzicală. Este foarte important să ai un suport bine construit pe care să emiți sunete, dar cel mai important este să cânti cu plăcere și să fii sigur că publicul trăiește diferit fiecare notă muzicală. Pentru mine, muzica este „o zeiță în întregime umană”. Ea reprezintă cel mai pur și sincer lucru pe care omul îl poate crea. Până și ființele iraționale își dezvoltă propriile lor note muzicale construite din mișcări involuntare, din manifestări fizice. Trebuie doar să rămâi blocat în descifrarea poeziei și a sunețelor subtile din jurul tău și vei realiza că muzica e *universul*.

Pentru mine această artă reprezintă o emoție veșnic indescifrabilă la care apelez de fiecare dată când nu pot exprima ceva cu ajutorul cuvintelor. Reprezintă o formă de relaxare psihică și spirituală însoțită de o pace sufletească incontestabilă.

Muzica e armonie. Instrumentele muzicale și diversitatea lor fac ca această artă să fie considerată un apogeu al spiritului. Muzica e în fiecare particulă ce compune universul, făcându-l să fie plin de har.

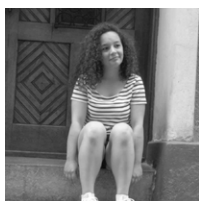
Sunt într-o permanență stare de uimire și sunt convinsă că sunetele sunt o întruchipare a *perfecțiunii*. Voi aprecia mereu artiștii care aspiră către acest element abstract de fiecare dată când interpretează un cântec.

Trăiți fiecare notă muzicală și apreciați-o la adevărata ei frumusețe, căci înșiși noi suntem creați din artă!

Noi, oamenii, suntem cel mai lung cântec al universului!

Christine Razec, clasa a X-a B

Ceva nedefinit pe termen nelimitat

Nimeni nu are loc de aripile mele, când mi le deschid și nebunia-și strecoară parfumul ce învăluie lumea, când sunt în plin zbor și sinele meu se descompune și se împrăștie peste tot. Și înțeleg, pentru că sunt infinit. Nu există loc pentru așa ceva, este prea mult de suportat. Dar este sublim să te refugiezi într-o creație pură, pe care doar tu o poți pricepe, pe care doar tu o știi. Sunt „ceva” nedefinit pe termen nelimitat. Sunt liberă și fără dor, pentru că aleg să mă îndrept către direcții necunoscute, divine, obscure prin care îmi descopăr cele mai intense sentimente pe care le gust zilnic și care, câteodată îmi lasă și gustul amar de care toți ne plângem, dar îl savurăm cu cea mai mare plăcere. Toate inimile pe care le-am furat, sau care mi-au fost date, pe toate le-am înapoiat când mi-au fost cerute, mai ales din vinovăție.

A mea unde este? N-am mai simțit-o de mult vibrând la o atingere, nici măcar la o strigare. A încetat să se mai zbată. Îmi pare sincer rău că te-am desenat cu o non culoare, că te-am legat de mine și nu te-am lăsat să zbori și tu, de frică că o să te pierd, ești tot ce am aproape viu.

Presiunea o resimt în fiecare zi când mă întâlnesc cu mine și realizez cât de profund este ecoul singurătății mele. Și mi se dizolvă zilele în singurătatea mea care se mișcă în afara cercului oamenilor, zile însemnate, calculate în gânduri neclare dar n-aș schimba binecuvântarea stării de revelație, de fantezie, de zeitate pentru a mă mișca cu ei. Nu încerca să mă înțelegi, vei greși. Într-o zi îți voi explica. Sunt descărcările electrice ale impulsivității ce mă fac să mă zbat, ce mă teleportează în regatul pulsului. Culoarele lui o iau razna, se îmbină, se șterg, se crapă, se potrivesc, se întristează și într-un final, creează. Eu creez. Noi creăm. Și dansez pe ritmul oricui dar cu aceeași pași nevrotici ai mei. Care oricum se retrag, inevitabil, involuntar, bucurându-se de dansul avut atât de profund încât apoi dispar într-un abis necunoscut. Dar îți promit, îți vei aminti o mișcare bruscă de-a mea.

Mă dezbrac în mișcări, în priviri, o să vezi... sunt o continuitate de tonalități plăcute, dar mă regăsesc repede. Și mă întristează luminozitatea privirilor care vor să-mi fure suflul vieții dar mă încântă și luminozitatea privirilor care își plantează pentru o fracțiune de secundă, o amprentă de iubire.

Îmbracă-mă în brațele tale ca să îți pot simți parfumul, apoi lasă-mă să plec, pentru că nu aparțin nimănui însă atunci când voi face asta, numai tu vei exista, și ne vom contura propriul nostru univers, în care ne vom dezbrăca sufletele și vom rămâne go, și fiecare ruptură a noastră se va vedea, fiecare cicatrice,

fiecare arsură, fiecare cuvânt imprimat pe piele, fiecare gând al nostru își va desfășura propriul film fără vreo reținere.

O să fim pe vârful unui munte, o să simțim cum ne ridicăm la ceruri, cum emoția va fi atât de ascuțită și profundă încât vei simți că zbori. Cum corpul nu îți mai aparține, de parcă ar fi niște piese de puzzle care așteaptă să le potrivești.

Dar până atunci, până te voi găsi sau regăsi, am o eternitate pentru a fi liberă. Pentru a mă contopi cu natura, pentru a mă învăța cum să răsar de sub pământ, pentru a învăța ce înseamnă un miracol.

Pentru a învăța ce înseamnă o legătura care nu va mai putea fi ruptă pentru a vedea bunătatea din fiecare om, pentru a vedea cum oamenii se înalță pe spirala fericirii, pentru a simți cum iubirea lor se împrăștie iar iubirea noastră se unește pentru a simți cum te iubesc. Pentru a accepta, într-un final, că sunt “ceva” ne-definit pe termen nelimitat, că suntem.

Lemnaru Andrada-Ioana, clasa a X-a B

Păpușa vie?

Păpușa. Ce lucru frumos! Vouă vă plac aceste mici reprezentari umane din lemn, porțelan sau plastic?

Cu siguranță, sunt mulți oameni care cred că unele păpuși au ceva nefiresc, înfrorător în ele. Dar ce părere ați avea despre o păpușă posedată de fantoma fetei care a deținut-o?

Ei bine, o legendă urbană spune că în Japonia există o astfel de păpușă. Aceasta poartă numele de Okiku, la fel ca prima sa proprietară. Păpusa are patruzeci de centimetri înălțime și poartă un superb kimono roz. Dar oare ce este atât de straniu la această păpușă aparent normală? Ei bine, se spune că părul lui Okiku crește! Din acest motiv părul păpușii este tuns în fiecare an. În mod ciudat, înainte păpușa avea buzele închise, dar cu trecerea timpului acestea s-au deschis având chiar o nuanță umedă. În zilele noastre, păpușa Okiku poate fi găsită în templul Mannenji.

Legenda spune că un băiat, aflat la vârsta adolescenței, a cumpărat această păpușă pentru surioara sa în vârstă de doi ani care suferea de o boală incurabilă. Micuța Okiku a îndrăgit foarte mult păpușa, considerând-o prietena ei. Din nefericire prietenia lor a fost scurtă deoarece micuța Okiku a murit.

Familia micuței fetei nu a vrut să arunce păpușa care a însemnat foarte mult pentru fiica lor. După ceva timp, au observat că părul păpușii creștea. Aceștia au ajuns la concluzia că spiritul fetei locuia acum în păpușă. Această idee fiind susținută de faptul că păpușile, fiind cele mai asemănătoare cu oamenii și nedeținând un suflet propriu, sunt cel mai ușor de posedat.

În cele din urmă, în 1938, familia a hotărât să ofere păpușa unui templu, respectiv templul Mannenji, unde a rămas până în zilele noastre și poate fi vizitată de către turiști.

Sava Larisa Oana-clasa a X-a B

Dragonul, un mit universal

Dragonul este o creatură mitologică de obicei descrisă ca fiind un șarpe mare și puternic sau o altă reptilă cu abilități magice și spirituale. Creaturi mitologice, având câteva sau mai multe din caracteristicile tipice asociate dragonilor, sunt comune în toate mitologiile lumii.

Dragonul, fiind un simbol universal, are la bază o multitudine de mituri și povești unde apare atât ca protagonist cât și ca antagonist: simbol al vieții în China, animal protector în Indonezia, păzitor al săbiilor în Japonia, malefic și vicelan în Europa. De obicei, dragonii din est, dragonii chinezești sunt ființe benefice ce aduc noroc. În mitologiile vestice, ca în cea greacă sau cea celtică, dragonul este o încarnare a răului. În mitologiile băștinașilor americani, dar și în estul Asiei, ei sunt văzuți ca forțe primare ale naturii și ale universului. Sunt asociați cu înțelepciunea și cu longevitatea. De asemenea, pot avea puteri magice și supranaturale și sunt reprezentanți ai mediului acvatic. Ei personifică apa, fântânile, ploile și râurile. Unele culturi înzestresc dragonii cu darul vorbirii.

De-a lungul timpului ei au fost surse de inspirație pentru povești cu cavaleri și pentru cultura medievală în general. Dragonii sunt mari colecționari de comori. Cei care vorbesc sunt amatori de ghicitori. Pentru a le câștiga încrederea trebuie să participi la un concurs de ghicitori. Uneori câștigătorii sunt lăsați de dragoni călare pe ei în zbor. În simbolismul medieval, dragonii erau o imagine a apostaziei, a trădării și a perfidiei, dar și a furiei și invidiei. Erau asociați și cu calamitățile naturale. Multiplele capete erau simbolul decadenței și opresiunii și chiar al ereziei. Cu toate acestea, unele popoare europene au văzut în dragon un simbol al independenței, al suveranității și puterii. Dragonul poate însemna și inteligența; doborând un dragon, eroii din basme nu numai că aveau acces la comoara păzită de acesta, dar în

plan simbolic însemna că a învins pe cea mai vicleană dintre creaturi. În unele mitologii, în special cea chineză, dragonul reprezintă și norocul.

În concluzie, indiferent ce ar reprezenta dragonul, dacă este bun sau rău, el va fi mereu sursă de inspirație pentru pasionații de arta fantastică, precum filme sau cărți și va reprezenta un punct comun pentru toate popoarele lumii.

Sava Ana Maria-clasa a X-a B

Acordurile dezolării

Cei mai mulți oameni nici nu au fost triști vreodată. Au avut doar stări urâte, poate au suferit ori s-au încruntat, dar nu au atins niciodată tristețea. E o țintă mult mai dificil de atins decât fericirea.

Fericirea poate fi și un minut de liniște atunci când îți urlă demonii în corp. Un minut de luciditate maximă în mijlocul unei confuzii generale. Nici un strop de sânge nu s-a vărsat din tristețe pură. Mult sânge a curs din frustrări, eșecuri și vise neatînse vreodată.

Să poți să te rănești conștient în momentele tale de depresie ocazională este doar o dorință de eliberare a stresului, a excesului de simțire. Atunci când ești cu adevărat trist, nu poți crea nimic, nici măcar distruge. E mult prea copleșitor sentimentul de afundare într-o groapă neagră, încât tot ce vei putea gândi și simți în acele momente ar fi un sentiment de auto-compătimire și greață.

Tot ce ascunde această stare de plutire în vid se află de cealaltă parte a conștientului nostru ce se degradează treptat, odată cu înaintarea spre Întunericul suprem. Faptul că încă poți simți lumina arată că rădăcinile tale transparente nu s-au desprins complet din locurile în care ai simțit pentru prima dată starea de levitație în Eden. Etapele demenței se trag tot din acest loc feeric de care nimeni nu mai povestește, probabil de frica faptului că, odată exprimat verbal, un sentiment se disipează într-un mod tragic și inexplicabil. Ținând cont de acest aspect, mulți oameni preferă să rămână muți tot restul vieții. Ei vorbesc, dar nu exprimă nimic niciodată.

Să poți cânta când în jurul tău se destramă întreg Universul e un fapt de vitejie extremă, admirabilă de-a dreptul. Acordurile după care se ghidează instrumentele ce te acompaniază sunt dictate de stările în care te afli, de nopțile de nesomn și de o entitate grotescă în care ne scufundăm toți speranțele

Pandel Anca Georgiana, Clasa a X-a B

Liceul- Cufărul cu comori

Ei bine, doi ani au trecut. Parcă am pocnit din degete și s-a „scurs” jumătate din viața mea de licean. Ne bucurăm că ne apropiem de sfârșit, de marele examen al maturității, de majorat, de libertatea absolută, într-un cuvânt, devenim **adulți**.

De abia acum însă, am realizat cu adevărat ce înseamnă liceul. Nu este doar un loc în care ne începem lungul drum spre succesul în viață, unde petrecem șase ore pe zi dedicate studiului și socializării. **Liceul înseamna o luptă pentru supraviețuire** în toată puterea cuvântului; este un război ideologic între a-ți păstra identitatea, a rămâne diferit și a te face auzit chiar și atunci când simți că nu mai poți să strigi, și între a deveni un șablon ușor de manipulat de către cei puternici, o simplă „unealtă” fără personalitate care, ajunsă în mâinile nepotrivite, își pierde orice caracteristică poate pentru eternitate.

Liceul reprezintă **o familie**, în care învățăm să ne respectăm unii pe alții, să realizăm că părerile tuturor merită ascultate și luate în considerare, dar mai ales să învățăm să lășăm orgoliile deoparte nu doar pentru a evita țipetele și micile încăierări matinale, ci pentru a rămâne **uniți**. Singuri suntem priviți ca victime ușoare, împreună însă suntem invincibili și putem schimba ceva, cu puțină imaginație, muncă, dar mai ales multă ambiție. Fiind o echipă, nimeni nu ne va răpi libertățile sau va încerca să ne transforme în marionete controlate cu ușurință.

În opinia mea, acesta este principalul scop al învățământului, să ne învețe să devenim un tot unitar, fără însă a ne pierde judecata individuală.

Dincă Ioana Diana, Clasa a X-a B

WONDERS OF HER

It was something he could not understand, no matter how many books he read, how much thinking he put into it. Because every time she'd look at him, his mind went black, filled with only one thought.

How her hair resembled so well the golden lands in the pictures of his books, how the rays of sun would make her sea colored eyes sparkle like the snow during the winter. How her smile would set free birds in his stomach and how her lips were the red rows of tulips and her neck was the mountain covered with a small amount of snow. How her eyelashes were the deserted trees after autumn and her cheeks were the soft embraces of the sand.

He couldn't use an enough fitting word to describe her, but every time he caught glimpses of her, he saw all the wonders of the outside world in her, and he just wanted to explore every single one of them.

A GALAXY OF LONGING

I will play 'loves me, loves me not' with the night sky. The stars will fall, one by one, carrying the hope of a young heart. No worry about what I'll do if he doesn't love me, I am too used to this, I will probably eat planets until I will forget, getting drunk on stardust and black holes. But if he does, we might just create a new Big Bang.

LONGING

The visit in an art gallery was like a visit to the circus for the little nine-year-old self of the girl. Strong colors and exciting tricks, this is how she decided to describe the place. Her parents were both so happy for the chance they got, both free from their work, gallery opened recently and new art works ready to be admired. She must remind herself why she agreed on being here on the first place: advertising covered in images with roses and portraits of pretty ladies, so the side of her that had glittery eyes at everything related to history and art pushed her forward.

Forgotten handkerchief and hushed words, that's all she can remember from that day. Her parents always told her to be nice, so she was. She can remem-

ber even now some of the people opinions on some pictures, but she can't quite remember what those pictures had in them, or what all that art in such a small place was supposed to represent.

She had in the back of her mind only one painting. She remembered how her mom hurried her from it, Hangman and also Forgotten -what a cruel faith the one painted must have had, and she still couldn't move her eyes away from it. It was fear in her heart, but also anticipation, like she was expecting the man on the painting to come alive.

Years after that, her dreams had him in them. Sometimes she'd speak to him about her family in a calm manner, and his hand patting her head would be soothing and warm. Other times he'd dance with ugly dolls, while she'd have tea with shark-teethed half-princesses and although it should be weird, she never woke up restless. It was like the world she pictured in her dreams was the right place to be, and she'd surrender herself to the slumber more often that she should, just to be near him.

She was bullied yet again and her drawing note, trampled onto the road, was dustied and ruined and she wanted to cry to let the frustration in her disappear. But instead she took a pen out of her bag and began sketching. It was always the same person's profile that she was drawing and she decided that if he haunted her dreams, she would make reality haunt him instead.

Vişan Sara, clasa a X-a B

Desen: Bălăceanu Diana, clasa a IX- a D

I segreti della vita

Șișcă Andrada Daniela

La vita? Penso che ci chiediamo spesso cosa sia, ma purtroppo non arriviamo mai a trovare una risposta certa. La vita è qualcosa di meraviglioso che sfortunatamente non sappiamo apprezzare fino a quando è troppo tardi oppure non possiamo farci più niente. Molti dicono che la vita abbia molti segreti ma di questi ce ne sono solo uno ovvero "la vita", si chiama ogni secondo è prezioso per la nostra esistenza per appunto il nostro vivere. Non possiamo dimenticarci ogni volta che siamo felici non possiamo permetterci di vivere mai, solo a causa di alcuni ostacoli che dobbiamo affrontare, volte dobbiamo imparare a celebrare il nostro silenzio, un sorriso che si è spento, dobbiamo nascondere, la nostra tristezza dobbiamo passare oltre a questo a tutti i costi. Nella notte sicuramente ci perdiamo, ci ritroviamo e soprattutto perdoniamo, cerchiamo di nascondere i nostri dolori nelle nostre piaghe ancora dolenti e forse anche sanguinanti a causa di tutto i dolori fisici e non solo. Quando tutto quello che desideriamo è solo colorare la nostra vita, perché no con un rosso vivido? Si un rosso vivido capace di colorare il nostro silenzio di far luce nel nostro buio e creare un'armonia. Il silenzio assordante con l'aiuto d'un po' di colore può diventare una musica dolce e soave per le nostre orecchie e non in ultimo luogo per la nostra vita. Che bello pensare di avere una musica di sottofondo per tutta la nostra esistenza e non solo una musica capace di cambiare come in un film in concordanza con tutto quello che ci succede. Purtroppo alcuni di noi sono diventati vuoti, trasparenti, diffidenti e incapaci di provare qualcosa anche la rabbia, forse il loro cuore è troppo nero, per imbarcarsene più, forse hanno aperto talmente tanto gli occhi da capire in che mondo viviamo sporco, malfamato, pieno di brutte personalità, criminalità e razzismo, ma che dire non li possiamo dare torto, hanno ragione ma queste persone hanno bisogno di noi, uomini onesti, illusi e sognatori, con la speranza di essere uno migliore, ma una cosa è certa noi, i poveri illusi sappiamo viverla al meglio, abbiamo imparato a cogliere l'attimo fino al nostro ultimo secondo.

Natura ne seamănă, educația ne deosebește!

Pe lângă aerul curat și proaspăt pe care ni-l oferă, pădurea ne pune la dispoziție lemnul care, alături de stuf și paie, reprezintă materia primă din care se produce hârtia.

Chiar dacă pare ceva ne semnificativ, hârtia este peste tot: în magazine, în fiecare cameră a oricărei case, în birourile firmelor, pe trotuare sau îngrămadite în gropile de gunoi alături de

alte deșeuri. Zilnic fiecare dintre noi îi trece prin mâini, cel puțin o dată, o bucată de hârtie. Industria hârtiei necesită un sfert din tot consumul industrial de lemn, acesta provenind atât din pădurile naturale, cât și din plantațiile comerciale.

Comparată cu o mare *familie*, pădurea suferă imens când unul dintre *copiii* ei este luat pentru a fi transformat în hârtie. Un studiu arată că dacă toate ziarele ar fi reciclate, ar fi salvați peste 250 milioane de copaci în fiecare an. De asemenea, un angajat obișnuit ce își desfășoară activitatea într-un birou generează anual între 54 și 68 kilograme deșeuri de hârtie albă ce poate fi recuperată.

Chiar dacă un copac absoarbe într-un an o cantitate însemnată de substanțe poluante, în multe părți ale lumii, pădurile sunt defrișate rapid în scopuri agricole sau pentru pășuni, utilizate și exploatare în mod abuziv, și degradate de incendiile produse de oameni. Chiar și așa, dacă oamenii s-ar apuca să replanteze copacii tăiați, nu ar putea să înlocuiască ceea ce au distrus. O pădure nouă, creată forțat nu va putea înlocui o pădure unde speciile s-au dezvoltat de-a lungul zecilor de ani. Pentru a produce 700 de pungi de hârtie folosite la cumpărături este nevoie de un copac de 20-30 de ani. Zilnic se produc peste 650.000 tone de hârtie în lume, din care 500 de tone sunt nefolosibile și sunt înlăturate.

Însă, obținerea hârtiei nu este deloc simplă. Procesul utilizează o mare cantitate de apă, care la un moment dat se va întoarce în mediu. În multe cazuri, apa se întoarce direct în râuri sau în mare și astfel toxinele rezultate din acest proces intră în natură și în lanțul alimentar. Reziduurile de lemn, chimicalele folosite pentru descompunerea fibrelor și agenții de înălbire sunt toți poluanți care trebuie tratați înainte de a fi deversați. Sub forme diferite, hârtia ocupă aproximativ 41 % din totalul gunoierului menajer pe care îl producem.

Trebuie să reținem că, prin reciclarea a o mie de kilograme de hârtie, sunt salvați șaptesprezece copaci.

Așa că dacă vrem o lume mai curată trebuie să ținem seamă de cuvintele lui Benjamin Disraeli „*Curățenia și ordinea nu sunt probleme de instinct; ele țin de educație și, ca majoritatea lucrurilor bune, trebuie să-ți cultivi gustul pentru ele*”.

Rotaru Sabrina Ștefania, clasa a X-a A

Words in the memory of a boy

I know you probably believe that no one thinks highly of you. That no one sees you as a piece of art, and no one understands you as the complicated being you are meant to be. But you're wrong. I'm sure people fall in love with you, some seconds or more than you can think of, but they do. Who wouldn't appreciate the stars that light your eyes, or the sunset that lingers on your lips right after you laugh? Who wouldn't consider your smile a song in colors and motions? Who wouldn't think of your soft skin every time there's wind caressing their own skin? And who wouldn't be star-struck by your voice? Because I do, and I am. Every time I escape, I'm somehow drawn back to you, to the memory of you, to wanting you close.

Yesterday is gone, tomorrow is yet to come – all we have is today... and every single today I wish it'll be a yesterday with you and a tomorrow next to you. I'll love you a lifetime for I have loved you so long.

*

We all walk around with armors of sanity.

*

Empathy is first of all an act of imagination.

*

Do it with passion or not at all.

*

Sometimes people are beautiful – not in looks, not in what they say; just in what they are.

*

I am every mistake I've ever made. I am every person I've ever hurt. I am every word I've ever said. I am made of flaws.

*

Nobody is perfect until you fall in love with them.

*

The what if's and the should-have's will eat your brain.

*

As long as there's a moon, I will always think of you.

*

No one will like **you like** I would. **? nu stiu daca lipsea ceva dar asa mi s-a parut sau o virgula?**

*The person you're loving today might be the person you're burying tomorrow.

*

Galaxies in my coffee
And stars in his eyes
– My perfect universe.

*

As it was told in bad boys featuring good girls' stories, I was to fall for him.

The only difference is that I'm not that good and he's not that bad.

*

SCREAM

You know that scream of pain and desperation that comes once upon a time when demons are overwhelmingly evil? Such a constant sound of effortless expression. It takes nothing but the drop that fills the glass and a deep breath before everything comes rushing out.

I remember being a witness at his breakdown, and it still affects me in ways nothing else could. I remember the surprise that pushed me a step back when all started, an animal sound that froze my body in panic and fear, made my veins break one by one and my skin burn unpleasantly with an itchy desire to rip it off. My ears hurt and my hands were shaking violently on the tuneless noise that surrounded me. Like a deer caught in the lights of a speeding car is how I felt. And the scream went on, and on, and on, never losing its intensity. My stomach burned and I couldn't find a way to make it stop. How could I? It wasn't about me, it was about this man's sadness being exorcised in his most fragile moment. I could not be selfish, and so I endured though I was frozen and weak and scared when the scream finally turned into a cough that burned his throat and his lungs, and tears rushed in. But it was way too late because my mind turned to dust and his demons engulfed my air - time and space both bent when my knees went weaker than ever before and I physically felt the floor hugging my body seconds before actually falling. With my last stable breaths, I remember him choking on air, approaching fast to check my state, making him more dizzy than it should. Then I remember welcoming the nothingness.

Constantinescu Elena Valentina, clasa a IX-a B

Învățământul prin ochii unui liceean

Cred că titlul spune exact subiectul despre care vreau să vă vorbesc. Cred, de asemenea, că minim două persoane, atunci când vor citi asta, vor spune „Ce știi tu? Ești doar un copil.” Ei bine, da! Sunt un copil. Unul dintre cei peste 3 milioane ce sunt viitorul. Pe scurt, eu sunt viitorul. Sunt un viitor ce depinde de alegerile voastre, ale adulților. Un viitor pe care se revarsă adesea frustrările, incultura, neînțelegerea și eșecurile celor „mari”.

Cum văd adolescenții din ziua de azi învățământul românesc? Sincer, e foarte simplu: mergem la școală știind că 50% din informațiile acumulate nu ne vor trebui niciodată, iar profesorii predau lecțiile respective pentru că „scrie în programă”. Restul de 50% sunt informații benefice, dar care probabil nu ne interesează pe mulți dintre noi pentru că nu vrem să urmărim o carieră bazată pe datele respective. Mergem la școală știind că, unii profesori încă predau cu cartea în față sau nu știu să răspundă la întrebări absolut normale; știind că profesorul X, plictisit de materia Y pe care o predă, va veni la oră și va începe să își povestească viața sau gândurile ce îl muștrău azi-noapte pentru că „dragi elevi, e foarte greu să fii profesor”. Mergem la școală cu lecțiile învățate și temele scrise și vedem cum profesorul își ascultă „favoriții” și îi iartă mereu dacă nu respectă regulile și judecă pe cel timid, din ultima bancă, dacă nu a știut să își facă tema pentru că în timpul orei profesorul vorbește cu 5 elevi din 30. Mergem la școală știind că la ora 8 profesorul va intra, își va lua locul la catedră precum un judecător suprem și va începe ascultarea, adesea urmată de replici ironice la adresa ghinionistului ce este ridicat în picioare. Mergem la școală fiindu-ne frică să spunem ce nu am înțeles pentru a nu-l supăra pe profesor, pentru a nu fi acuzați că nu am fost atenți la oră, că nu suntem capabili de a înțelege noțiuni „atât de simple”.

„De ce se studiază religia? Dacă voiam să fac religie mergeam la teologie.” Cred că aud lucruri de genul acesta aproape săptămânal, peste tot. Nu doar legate de religie, legate de mult mai multe materii ce, într-adevăr, sunt puse doar pentru a diversifica acel orar. De pildă, în majoritatea țărilor europene elevii își aleg materiile ce vor să le studieze. Un elev ce vrea să ajungă la Facultatea de Drept, își va alege materiile ce îi vor fi necesare pentru o meserie în domeniul respectiv. În Marea Britanie spre exemplu, un elev are 4 ore pe zi, toate dintre acestea alese după preferințele sale. În Belgia, orele încep la 8:30 și se termină la 16:30, inclusiv temele, iar elevii sunt liberi după această oră. Aceștia nu au materii obligatorii, ci numai opționale, nefiind stresați cu teste surpriză sau ascultări zilnice. În ambele sisteme de învățământ luate ca exemplu, atunci când un elev nu înțelege lecția, profesorul nu trece mai departe, a doua zi schimbând

metoda de predare. Dacă nici așa nu se înțelege, era chemat un alt profesor pentru a-i lămuri pe elevi.

Așadar, în timp ce în România avem de studiat enorm acasă, programe școlare greoaie și încărcate, manuale neschimbate în ultimii 12 ani, metode de predare vechi, dascăli îmbătrâniți și sisteme de evaluare foarte slabe, elevii români ce pleacă în străinătate învață de plăcere având manuale, caiete, instrumente de scris și alte materiale gratuite, evaluări anunțate și numai scrise pe diferite teme, eforturile lor fiind valorificate și calitățile lor fiind dezvoltate cu ajutorul sistemului de învățământ. Acesta poate fi și răspunsul pentru clasica întrebare „De ce pleacă tinerii să studieze în străinătate?”.

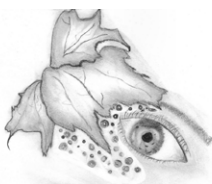
Mai e o singură întrebare: „De ce?”, ce conduce la zeci de alte întrebări: De ce nu se schimbă nimic deși mulți vor asta? De ce nu facem ceva? De ce nu ducem țara la un nivel înalt prin educație? De ce alții pot, iar România nu? De ce nu schimbăm ceva? – Răspunsul e la fel de simplu precum întrebarea inițială: Pentru că nimănui nu-i pasă, nimeni nu ascultă. Avem implementat în gândire „mentalitatea de turmă” și mereu vom face ceea ce fac alții, ceea ce ei dictează noi vom executa, pentru că societatea nu vrea inteligență, nu vrea gândire proprie, vrea incuți ce muncesc fără să întrebe cu ce scop fac asta. Și cum implementăm oamenilor în minte acest „efect de turmă”? Ei bine, prin învățământ. Toți obligați să facă același lucru mereu. Temele din pauze, internetul excesiv și indolența elevilor crește, iar cei buni vor fi trași în jos de cei slabi. Toți suntem obișnuiți să învățăm mecanic, cei ce nu știu o materie sunt condamnați să o repete, iar cei ce o știu deja sunt condamnați să vadă cum se repetă. Suntem „îndopați” cu informații nefolositoare și avem pe umeri viitorul unei țări, însă nu suntem învățați cum să

ne folosim de asta. Nu suntem învățați ce înseamnă adevăratele principii și valori de care ar trebui să ținem cont, nu suntem învățați cum să apreciem lucrurile mici, nu suntem învățați să comunicăm, nu suntem învățați cum să stăm neclintiți pentru lucrurile în care credem. Suntem învățați că banii înseamnă fericire; suntem învățați că trebuie să memorăm lecții întregi și că tot ce contează pentru viitor sunt niște note ce nu dovedesc absolut nimic; suntem învățați să mințim; să ne ascundem; să judecăm, deoarece atunci când societatea consideră ceva ciudat și noi trebuie să facem același lucru; să huiduim și să călcăm în picioare ceea ce este special și de neînțeles pentru restul marionetelor; să nu avem încredere în nimeni, ajungând să vedem oamenii din jur ca pe niște bestii însetate de putere cu care trebuie să concurăm pentru un trai decent.

Au trecut 25 de ani, însă în loc să evoluăm, ne înfundăm mai mult în noroi. Au trecut 25 de ani de la căderea comunismului, însă mentalitatea și practicile au rămas neschimbate. Sistemul este unul bolnav, în care se amestecă din când în când oameni ce vor să schimbe ceva, oameni ce demonstrează că și România poate, oameni capabili să educe o nouă generație ce are ca scop dezvoltarea țării. Și respectăm acești oameni. Greu de găsit și ce își lasă amprenta peste sute de elevi ce trec prin mâinile lor de-a lungul anilor.

Da, sunt un copil. Stau și privesc cu dezgust cum prezentul distruge un viitor plin de opulență, punând mai presus baza materială decât o bază culturală. Ajungem să neglijăm oamenii puri, oamenii cu gândirea liberă, oamenii diferiți, oamenii cu o bunătate aparte de care de multe ori se profită mult prea tare. Ajungem la un haos total, plin de prostie și valori infecte.

Roberta Dumitrescu, clasa a -IX-a D

Desen: David Andreea, clasa a IX-a D

Despre om și munte:

Iubiri, răzbunări și regrete

Omul este printr-o definiție simplă o ființă vie cu o gândire profundă care poate dezvolta sentimente. Dar nu! Omul este de fapt ceva relativ, ceva ce se naște și apoi moare, ce vine și pleacă, ceva ce te abandonează la final. Despre munte... pot să spun că nu se aseamănă prea mult ființei umane și nu spun asta pentru că muntele nu este viu sau nu are suflet, ba chiar uneori are mai mult decât noi, oamenii. Mun-

tele este un loc în care trecerea anilor se observă prin numărul poveștilor trăite în adâncul muntelui dar nespuse nimănui, prin numărul inelelor din tulpinile copacilor, prin potecile abrupte din ce în ce mai bătătorite de amăgirea, tristețea sau iubirea celor care continuă să viseze.

Diferența este ușor de observat: oamenii pleacă, munții rămân, oamenii te dezamăgesc, munții te surprind, iar despre oameni și munți se pot spune încă multe alte lucruri. Muntele e acolo, neclintit cu crestele sale abrupte îmbrăcate de zăpadă sau dezmiernate de ultima rază de soare a unui apus de vară să te aperse, să te susțină și să te îmbrățișeze, fie ca ești sărac sau bogat, tânăr sau bătrân, sănătos sau bolnav, un artist sau un cerșetor. Îți oferă mereu un umăr dur și puternic dar peticit cu cele mai rare flori ca să îți plângi singur durerea, sau o potecă îngustă printre stânci pe care să o străbați până ți se tocesc tălpile bocancilor alături de prieteni. Oamenii au pretenții, au așteptări, nelămuriri și neînțelegeri și nu doar cu alți oameni ci și cu natura, cu munții, de parcă ei ar fi greșit cu ceva.”Gunoaiele” din marile orașe, care prin mersul la munte înțeleg cazarea la un hotel de cinci stele poziționat lângă o pădure, se așteaptă ca fiecare loc în care pășesc să fie vigin, să fie curat și neatins de ghearele ascuțite și murdare ale umanității. Bizar nu-i așa ? ”Gunoaiele” se revoltă atunci când văd gunoaie lăsate de alte “gunoaie”. Muntele nu se murdărește singur, noi toți știm asta, iar dacă totuși o face , are grijă să se curețe cu lacrimi, durere și dezamăgire.

Chiar dacă poate să sune clișeic, adierea vântului rece de toamnă în buzele reci și uscate, mângâierea stâncii calcaroase și reci și foșnetul straniu al frunzelor în căderea ploilor calde poate valora mai mult decât un cuvânt frumos spus din gura unei persoane pline de vanitate, răutate și falsitate la care poate ai ținut cândva mai mult decât ți-ai fi dorit. Măreția unui foc de tabără îmblânzită de sunetul mlădios al acordurilor chitarei și vocile răgușite ale tovarășilor de

aventură pot crea atmosfera ideală pentru a uita, pentru a gândi, pentru a visa și a trăi în adevăratul sens al cuvântului.

Sunt multe de spus despre iubirile ascunse în inima muntelui, despre răzbunările oamenilor reci și cruzi și despre regretele „mușomanilor” adevărați care își plâng neîncetat durerea, ascunzându-se de judecata dură a societății. Ar mai fi multe idei, gânduri și conspirații de dezvăluit, însă prefer să mă opresc și să las loc de interpretare.

Mathe Teodora, clasa a IX-a D

Femeia.

E o stea strălucitoare
Reflectată-n apa mării,
Cu o inimă pustie
Ce-ți trezește toți fiorii.

E o felină.
E un mister.
Te seduce și te-ngheață,
Cu privirea ei de fier.

Ca o rază de lumină,
Ea plutește pe un nor.
Se strofoacă să devină
Paradisul viselor.

Este demnă și senină
Precum un gladiator,
Care luptă cu mândrie
Împotriva leilor.

Lacrimile-i curg șiroaie
Pe obrazu îmbujorat.
Fața-i este o lumină,
Iară zâmbetul frustrat.

Ochii ei strălucitori
Ascund o durere mare.
Inima-i e un abis,
Ca un răsărit de soare.

E femeie și nu știe
Că tot ceea ce a visat,
Ca un vis profund din noapte,
De valuri a fost spulberat.

Mathe Teodora, Clasa a IX-a D

Societatea în umbră

Societatea se ascunde. Se teme să se exprime vizibil pentru a nu fi călcată-n picioare - cum se și întâmplă de altfel. Există o luptă continuă între mentalitate și act. Majoritatea preferă să rămână la simpla ierarhizare a unor idei, decât să le pună-n aplicare. De ce? De unde această lipsă de curaj și, mai ales, închidere-n sine?

De ce trebuie să fim o grămadă de trupuri care calcă pe aceeași cărare la nesfârșit, dar fără o destinație bine definită? Majoritatea se ghidează după principii ordinare, și doar pentru că se respiră același aer, se adoptă și aceleași idei. De ce se merge pe principiul: "Unde-i unul, se duc toți"?

Pe zi ce trece văd expresii false, copiate de peste tot, dar adaptate la fiecare persoană-n parte. Va să zică, asta ne deosebește pe noi? De ce trebuie să devenim copia cuiva, când suntem fiecare-n parte o entitate diferită? Cu toții avem momente în care ne lăsăm ghidați de simț, și creierul nostru intră într-o amortire densă. Suntem influențați de factorii externi, și implicit de oameni. Suntem manipulați de alte persoane doar pentru că ele au argumentele și dreptul de a le susține - renunțăm la opinia noastră în favoarea lor. Cert este că nu suntem inconștienți de ceea ce se întâmplă-n jurul nostru, ba chiar conștienți de inconștiența noastră ! Suntem considerați incultți pentru imposibilitatea noastră de a ne afirma. *"Noi nu știm să ne folosim de informații"*, ca atare, nu avem dreptul să ne expunem opinia. E adevărat că de multe ori aruncăm vorbe în vânt și trecem la fapte necalulate fără a ne gândi la eventualele consecințe.

Și totuși, nu înțeleg de ce ne lăsăm amăgiți de vorbe care au ca simplu scop să ne inducă în eroare. Nu suntem un popor incult, cum se crede și afirmă! Avem rațiune, căci asta ne face ființe până la urmă. Suntem ademeniți în cercuri infecte și avem această impresie că amestecându-ne cu restul, putem fi cei "ce vor schimba lumea". Și totuși, nu se afirmă nimeni la momentul oportun. De ce? Suntem atât de ușor de corupt, sau ne complacem cu situația? Găsim mai ușor de făcut pasul înapoi și acceptarea situației prezente? Ei bine asta ne face să fim slabi. Această punere de acord cu majoritatea, nu ne va face uniți, și nu ne va da posibilitatea să creăm "o lume mai bună" - pentru că, până la urmă, fiecare merge pentru sine. Va fi democrație în adevăratul sens al cuvântului, atunci când vom fi destul de puternici să ne exprimăm și să luptăm pentru afirmațiile noastre. Democrație va fi atunci când ne vom uni pentru a schimba ceva, nu pentru a ne pune de acord cu o idee prost concepută.

Ar trebuie să ne expunem și susținem punctul de vedere indiferent dacă va fi luat în considerare sau nu. Speranță există, pentru cei care sunt dispuși să se sacrifice.

Marc Daiana-Dorina, clasa a X-a B.

IRIS ALB

Iris alb neprihănit
Cu petalele închise
Neatins și nedorit
Cu ale inimi porți deschise

Te-ai deschis și-ai înflorit,
Frumusețe uimitoare!
Nici nu ți-ai închipuit
Că vei putea să fii rănit.

O petală ți s-a smuls,
Puritatea s-a pătat.
O secundă fără puls,
Visele s-au pulberat.

În zadar ai căutat,
Iris alb, acum pătat,
Iubirea nu s-a arătat,
Și-n păcat te-ai cufundat.

În regret și-amărăciune
Singur tu te-ai aruncat.
Inima-ți -negru tăciune -
Tu pe toate le-ai uitat.

Iris alb, acum rănit
Fără nici-o alinare
Cu putere-ai răzbit,
Viselor le-ai dat crezare.

8 petale la-nceput,
Doar cu 7 - ai mai rămas,
Tu iubire ai fi vrut,
Dar ai mai făcut un pas.

Iris alb, deflorat,
Un drum negru ți-ai ales,
Inima ți-ai spintecat
De ce oare, ai tot mers?

O petală ai pierdut,
Încă una, două, trei
Tu cu tine ai tăcut
Te-ai mințit, crezând în ei.

Iris alb cu o petală,
Suflet greu și încărcat,
Inima-ți pompează smoală,
Pe-acel drum n-ai mai călcat.

Gândurile le-ai ascuns,
Te-ai închis și n-ai vorbit.
Durerile ți le-ai strâns,
Tu în tine ai pierit.

Iris alb cu o petală,
După un timp iar ai uitat,
Și cu ultima-ți petală
Spre iubire iarăși tu te-ai aruncat.

Iris alb ți-adânc crestat
Cu o inimă-necată,
Griji, dureri, abandonată,
Din iubire, sper, să fii gustat.

Iris alb, frumos și dulce,
Iris alb stupefiat,
La iubire de te-oi duce
Greșelile-ți vei fi iertat.

Iris alb cu o petală
Ce-n dureri te-ai ancorat,
Spune-mi fără de sfială,
Din iubire ai gustat?

Oare-acum în vast nefast
Tu, o floare neiubită,
Ai găsit al vieții fast,
Poți fi tu de griji lipsită?

Iris alb însângerat,
Pântec negru de iubire
Sper, de dragoste pătat,
Din tristețe... fericire.

DE DORUL TĂU...

Iubito, iubito, de dorul tău eu sufăr singur,
De dorul tău, iubita mea, mă sting în pale gânduri
Și simt cum inima-mi mocnește...superbe amintiri.
Iubita mea, iubita mea, mă simt fără contur.

Sunt trist în căutarea mea, un orb fără răspunsuri,
Sunt gol și cugetarea mea și-n vis te venerează.
Te caut, tu, iubirea mea, și tot mă enervează,
Și vreau în brațe să te strâng, să rup încinse lanțuri!

Și pâzna sufletului meu tânjește, vrea culoare!
Maestra fericirii mele, te rog, pictează-mi în continuare!
Sculptează în etern, iubirea mea,un munte!
În vânt și ploi te voi aștepta, pe tine, tu, iubirea mea!

Bălan Robert Andrei , clasa a X- a B

**„Alea iacta est.”
(„Zarul a fost aruncat.”)**

Nimic din ceea ce era obișnuit pentru mine odată nu mai e la fel. Parcă sunt pe altă lume. Soarele pare să strălucească altfel, luna pare mai palidă ca niciodată, vântul nu mai șuieră ca altădată. Toate culorile par șterse; la fel și oamenii. Parcă toate persoanele pe lângă care trec sunt doar niște clone setate să facă aceleași lucruri în fiecare zi: mic dejun la 7 fix, medicamente, statul în fața televizorului fără a fi măcar atent, prânz, medicamente, jocuri de cărți sau table, cină, iar medicamente, bântuit pe holurile albe ale clădirii fără nicio direcție și odihnă.

Totul este alb. Podeaua, pereții, paturile, hainele, încălțăminte.

De parcă dacă ar fi existat puțină culoare, magia s-ar destrăma și ar exista puțină normalitate.

Dar „normalitate” nu este un cuvânt ce poate fi folosite în a descrie viața noastră. Nu normal, doar obișnuit.

Pentru că bolborosind sau vorbind singur cu lucruri și persoane care nu există și holbatul într-un singur punct pentru minute în șir nu este ceva normal. Este doar obișnuit.

Într-un cuvânt, rutină.

Astăzi, totuși, este ceva schimbat. Persoanele din jur par mult mai agitate decât de obicei și chiar am văzut niște chipuri noi prin preajmă.

Niciodată nu vezi chipuri noi pe aici, tot timpul e același lucru. Oameni gânditori cu priviri pierdute și oboseite. Rutină.

Dar ziua de azi este diferită. Simt asta. Văd asta. Nu este doar din cauza primei zăpezi. Asta era de așteptat. Doar e luna Decembrie.

Este altceva. Și nu pot să-mi dau seama ce. Oamenii sunt mai gânditori și mai încrunțați ca de obicei.

Dacă asta este măcar posibil.

Mergeam de aproape 15 minute pe coridoarele fără sfârșit. Niciodată nu exista un sfârșit. Doar o altă cotitură la dreapta sau la stânga care ducea la un alt coridor. La fel de alb și la fel de gol. Fără pic de viață. Nici măcar plante nu

erau. Doar persoane pierdute în umbră și șterse de vreme. Păreau transparente. Sau poate doar așa mi se părea mie.

Nici măcar nu-mi mai pasă.

Obosisem.

Am zărit un scaun și m-am așezat pe el. Nu conta al cui era. Eram doar obosită. Din poziția în care stăteam puteam zări prin fereastră intrarea în Clădire.

Nici măcar nu-mi aduc aminte numele Clădirii. Înseamnă că nu este important.

Dar oare unde sunt? Holurile astea îmi par foarte cunoscute dar nu știu de unde.

Vedeam mulți oameni afară.

De ce erau oameni afară pe ninsoare? De ce atât de mulți?

Curiozitatea m-a făcut să mă ridic și să mă apropiu de fereastră. Mi-am lipit obrazul de sticlă. Era rece.

Puteam vedea persoane mișunând prin curtea din față de parcă ar fi un mușuroi de furnici. Fulgii mari și pufoși zburau în toate părțile din cauza vântului șuierător și mulți se loveau de geamul care începea să se aburească de la respirația mea caldă.

Încercam să văd ceva prin marea de oameni și atunci am zărit-o. Era o mașină. Mare și roșie. Mi-a tresăltat inima când am realizat ce dor îmi era să văd o culoare așa vie și strălucitoare ce părea să înghită tot ce se afla în jurul acesteia.

În câmpul meu vizual a apărut ceva foarte ciudat. Și șocant.

Am vazut-o pe ea. Era într-un scaun cu rotile și privea în gol. Scaunul nu era pentru că nu putea merge ci pentru că era prea alunecos pe jos și putea să alunece.

Și atunci mi-am adus aminte unde eram.

A mai venit cineva! Încă o persoană care să umple holurile care păreau tot timpul goale oricâte persoane le-ar parcurge deodată și sălile pustii. Deodată m-am simțit foarte singură. Ciudat. Doar mai era multă lume pe aici.

În momentul acela mi s-a făcut atât de milă de ea încât îmi venea să plâng. Poate chiar plangeam dar nu-mi putea da seama pentru că îmi înghetase obrazul stâng din cauza geamului. Vroiam să o văd departe, într-o lume normală cu oameni normali. Și cu culori. Cu multe culori vii și frumoase care să îi lumineze viața.

Pentru că odată intrat în spitalul de boli nervoase nu mai ieșeau.

Așa era mereu. Rutină. Ceva obișnuit.

„**Alea iacta est.**”

Oprea Beatrice, clasa a IX-A B